

NORSK LOVTIDEND

Utgitt etter offentlig tiltak ifølge lov av 1 april 1876.

Nr. 21	Utgitt 28 november	1940
	Innhold.	Side
Forordn. om forbud mot omsetning av saltet sauekjøtt.....		645
Forordn. om midlertidig avhjelp av husmangel i Kristiansand, Oddernes og Lista		646
Forordn. om trygd mot arbeidsløshet.....		646
Forordn. om utsettelse av valgene av forliksmenn og lagrettemenn m. v.		657
Forordn. om ervervsmessig person- og godsbefordring med motorvogn i Valberg		658
Forordn. om forbud mot å disponere over leveringskontrakt om skip		659
Forordn. om forandring av reglementet for merking av hermetiske nedlagte fiskevarer		660
Forordn. om tildeling av rasjonerte matvarer til syke og barn m. v.		660
Forordn. om bruk av dun, halvdun, fjær og kapok		660
Forordn. om omsetning og produksjon av kakao og sjokolade		661
Forordn. om forandring i forskriftene for omsetning av norsk ull og om fremstilling av produkter av ull, bomull og cellull		662
Forordn. om stengingstid for utsalssteder i Leirfjord.....		662

Forordning om forbud mot omsetning av saltet sauekjøtt. 14 novbr.

§ 1. Det er forbudt uten tillatelse fra Direktoratet for proviantering og rasjonering å selge eller på annen måte avstå eller levere sauekjøtt som er saltet i tønner.

Likeledes er det forbudt å kjøpe eller på annen måte erverve eller ta imot slikt kjøtt uten at leverandøren godtgjør å ha leveringstillatelse som nevnt.

Forbudet gjelder også levering til oppfylling av salgs- eller leveringsavtale inngått før denne forordning trådte i kraft.

§ 2. Direktoratet for proviantering og rasjonering får fullmakt til å gi utfyllende bestemmelser.

§ 3. Bestemmelsene om straff og inndraging i lov 14 mai 1917 § 8, jfr. Administrasjonsrådets bestemmelse av 19 september 1940, kommer til anvendelse ved overtredelse av forordningen eller av bestemmelser gitt i medhold av den.

§ 4. Forordningen trer i kraft straks.

Oslo 14 november 1940.

Forsyningsdepartementet.

Øystein Ravner.

R. J. Fuglesang.

14 novbr. Forordning. (Innenriksdepartementet.)

Administrasjonsrådets bestemmelse av 27 juni 1940 om midlertidig avhjelp av husmangel gjøres gjeldende for Kristiansand samt for Oddernes og Lista herreder, Vest-Agder fylke.

15 novbr. Forordning om trygd mot arbeidsløshet.

Med hjemmel i § 3 i forordningen om de konstituerte statsråder av 28 september 1940 (Forordningstidend for de besatte norske områder s. 21) er med samtykke fra Reichskommissar for de besatte norske områder gitt følgende forordning om trygd mot arbeidsløshet:

Kapitel 1. Trygdens omfang.

§ 1. Pliktig til arbeidsløshetsstrygd etter denne forordning er alle arbeidstakere som er pliktig til syketrygd etter lov om syketrygd § 1, jfr. § 2, så nær som arbeidstakere:

1. I jordbruk og virksomheter drevet som ledd i gårdens jordbruksdrift, samt fedrift.
2. I skogbruk, tømmermåling og fløting, herunder ikke arbeid ved faste sorteringslenser hvor arbeidet helt eller delvis foregår med maskiner.
3. I sjøfart, når inntekten er større enn den alminnelige inntektsgrense for pliktig syketrygd.
4. I fangst og fiske, herunder bearbeidelse av fangsten utafor riket.
5. I huslig arbeid i private heimer, på anstalter og pleieheimer og i herbergevirksomhet som ikke blir drevet med hotellbevilling etter lov av 25 juni 1935 nr. 12 kapitel I, jfr. samme lovs § 13.
6. I heimearbeid.
7. Som har hovedervert i sjølstendig virke.
8. Som arbeider som representant, agent eller selger og blir lønt etter arbeidsresultat.
9. Som bare blir lønt med fritt opphold, eller som etter reglene i syketrygdlovens § 12 hører til klasse 0.
10. Som tar del i særlige opplæringsarbeider for arbeidsløse ungdom, satt i verk av staten eller med statsstøtte.
11. Som i alminnelighet er beskjeftiget i virksomhet som ikke medfører trygdeplikt etter denne forordning, når de i et forut fastsatt tidsrom av opp til 15 uker er antatt til arbeid som ellers ville medføre trygdeplikt, forutsatt at arbeidsforholdet etter sin natur ikke vil kunne føre til lengre sysselsetting i vedkommende virksomhet enn 15 uker. Viser det seg at arbeidet varer lengre enn 15 uker, skal arbeidstakeren regnes som trygdepliktig fra den dag arbeidet begynte.

Forretningsføreren for trygdekassa avgjør i det enkelte 15 novbr. tilfelle om det foreligger plikt til arbeidsløshetsstrygd.

§ 2. Om inn- og utmelding i forhold til arbeidsløshetsstrygden gjelder reglene i syketrygdloven på tilsvarende måte, så langt det ikke er gitt særlige forskrifter.

§ 3. Stønad etter denne forordning er:

1. Dagpenger.
2. Hjelp til reise og flytning.
3. Hjelp til yrkesopplæring eller annen hjelp til ny levevei.
4. Medlemmets og arbeidsgiverens del av premie til pliktig syketrygd den tid trygdede får dagpenger, jfr. nærmere regler i syketrygdloven.

§ 4. Dagpengene er for trygdet i:

Syketrygd- klasse.	Med ektefelle:	Uten ektefelle:
	Kroner	Kroner
1	0,80	0,80
2	1,40	1,00
3	2,10	1,50
4	2,80	2,00
5	3,60	2,50
6	4,00	3,00

Trygdet får dagpenger etter forhøyet sats bare når han forsørger ektefellen. Ektefellen anses forsørget av den trygdede også om det av forsorgsvesenet blir gitt tilskott til hans underhold, når han bor sammen med trygdede.

Trygdet får som tillegg til dagpenger kr. 0,30 pr. dag for hvert barn under 16 år som han forsørger. Dagpenger og barnetillegg må dog til sammen ikke overstige 80 % av den dagsfortjeneste som er lagt til grunn for klasseføringen i trygdekassa. Regelen i foregående ledds siste punktum gjelder på tilsvarende måte.

Dagpenger skal betales etter den klasse som trygdede har stått i det siste året. Har han skiftet klasse i året, skal han ha dagpenger etter den klasse som ligger nærmest når en sammenlikner gjennomsnittet av hans ukepremier i året med premiesatsene for de forskjellige klasser. Er premiesatsene endret i årets løp, skal nevnte gjennomsnitt regnes på grunnlag av de satser som gjelder når kravet på dagpenger blir avgjort.

Dagpenger og barnetillegg betales ikke for søndager.

§ 5. For å få dagpenger må en trygdet

1. være arbeidsfør,
2. være arbeidsløs uten egen skyld (§ 12),

15 novbr. 3. være arbeidsvillig og ha meldt seg som arbeidssøker (§ 15),

4. ha vært arbeidsløs og meldt som arbeidssøker en viss ventetid (§ 8),

5. ha vært i trygdepliktig arbeid i en viss tid (§§ 6—7).

§ 6. Ingen trygdet kan få dagpenger før han har vært i trygdepliktig arbeid i minst 45 uker (premieuker) i løpet av de siste 4 år.

§ 7. Trygden yter dagpenger i inntil 12 uker i løpet av 12 måneder. Antallet av stønadsuker skal likevel ikke være mer enn:

a. en tredjedel av antallet av premieuker i det siste år før kravet ble satt fram, tillagt

b. en tredjedel av antallet av premieuker i forutgående 3 år, med fradrag av de stønadsuker han har hatt i de siste 4 år.

Den som har hatt dagpenger i 12 uker i løpet av 12 måneder, kan ikke igjen få dagpenger før han på nytt har vært i trygdepliktig arbeid i minst 15 uker i de siste to år før nytt krav om stønad blir satt fram.

§ 8. Ventetida etter § 5, punkt 4, er 12 dager, men bare 6 hvis trygdede forsørger ektefelle eller barn under 16 år. I ventetida regnes ikke søndager med. Ventetid løper ikke så lenge trygdede har lønn eller etterlønn, jfr. § 12, punkt 9.

Dagpenger betales ikke for dager som faller i ventetida.

Får en trygdet som har dagpenger arbeid i inntil 12 dager, søndager unntatt, og blir han så igjen arbeidsløs, betales dagpenger uten ny ventetid. Får han sånt midlertidig arbeid i ventetida, forkortes den nye ventetid med det antall ventedager som gikk umiddelbart forut for det midlertidige arbeid. Stønad og arbeidsinntekt til sammen for kalenderuka må ikke komme over den høyeste stønad den trygdede ville oppnådd ved full arbeidsløshet med tillegg av en halvpart.

§ 9. For å få hjelp til reise og flytning må den trygdede på det nye sted være sikret arbeid som påregnes å bli av lengre varighet, og fylle vilkårene i § 5, punktene 1—3. Hjelpen kan ikke være høyere enn dagpenger i 4 uker, mulig barnetillegg regnet med, og må heller ikke overstige den trygdedes samlede rettigheter etter § 7, a og b. Begrensning etter § 7, første setning, gjelder ikke.

Direktoratet for arbeidsformidling og arbeidsløshetsstrygd kan i særlige tilfelle fastsette at hjelpen skal gis med beløp som utgjør dagpenger og eventuelt barnetillegg for mer enn 4 uker.

§ 10. En trygdet kan få hjelp til yrkesopplæring eller få annen hjelp til ny levevei når det rår mangel på arbeidskraft

i vedkommende nye yrke eller det er liten utsikt til ny syssel-15 novbr. setting for ham i hans tidligere yrke. Videre må det være sannsynlig at slik hjelp kan føre til varig arbeid for den trygdede.

Hjelpen kan gis med beløp opp til dagpenger for 30 uker, mulig barnetillegg medregnet, men må ikke overstige den trygdedes samlede rettigheter etter § 7, a og b.

Direktoratet fastsetter nærmere vilkår og regler for å gi slik hjelp.

§ 11. En trygdet som har kortere arbeidstid og mindre arbeidsinntekt på grunn av driftsinnskrenkning som skyldes mangel på arbeid (korttidsarbeid), kan få delvis stønad av trygden.

For å få slik stønad må den trygdede fylle vilkåret i § 6, og korttidsarbeidet må ha vart lengre enn 12 arbeidsdager.

Stønad og arbeidsinntekt tilsammen må for kalenderuka ikke komme over den grense som er satt i § 8, siste punktum. Stønaden må sammenlagt for året heller ikke overstige det beløp den trygdede kunne fått i samme år om han var helt arbeidsløs.

De nærmere regler for stønad ved korttidsarbeid blir fastsatt i forskrifter.

§ 12. Trygdet har ikke rett til arbeidsløshetsstønad når han:

1. Er blitt arbeidsløs på grunn av dårlig forhold eller uten rimelig grunn har sagt opp sin plass eller sluttet sitt arbeid. Når det er gått minst 6 uker siden han ble arbeidsløs, kan lederen av arbeidsformidlingen, jfr. § 16, tilstå ham stønad når en lengre ventetid ville være urimelig.
2. Uten rimelig grunn nekter å være med i kurser for arbeidsløse satt i gang eller støttet av kommunal eller offentlig myndighet.
3. Nekter å ta arbeid som blir budt ham når arbeidsformidlingen etter forholdene finner at det høver for ham og det
 - a. er lønt etter tariff eller sedvane på stedet, eller
 - b. lønna er fastsatt av offentlig eller kommunal myndighet og er høyere enn den stønad den trygdede har rett til etter denne forordning.
4. Er i arbeidstjeneste.
5. Har opphold i offentlig eller kommunal anstalt.
6. Oppholder seg utafor riket.
7. Er utlending som arbeider i norsk grensdistrikt, men ikke er bosatt i riket. Sjefen for Sosialdepartementet kan i slike tilfelle treffe gjensidighetsavtale med annet land om utbetaling av stønad.

15 novbr. 8. Har alderspensjon.

9. Har lønn eller etterlønn.

§ 13. For bestemte grupper av trygdede kan det fastsettes særlige regler for premier samt stønadens høyde og varighet.

Kapitel 2. Melding om driftstinnskrenkning og om arbeidsløshet.

§ 14. Virksomhet som syselsetter minst 20 trygdepliktige, skal sende melding til arbeidsformidlingen i trygdekommunen når den vil si opp mer enn fjerdeparten av arbeidstakerne. Virksomhet som syselsetter mer enn 100 trygdepliktige, skal gi melding når minst 25 arbeidstakere vil bli sagt opp. Meldingen skal gis når oppsigelser finner sted i slik utstrekning i løpet av 4 sammenhengende uker.

Direktoratet kan gi nærmere regler om meldingen.

§ 15. Melding som arbeidssøker skal skje til den offentlige arbeidsformidling i arbeidssøkerens bostedskommune.

Arbeidssøkeren skal møte fram personlig og minst 2 ganger om uka så lenge han er arbeidsløs. Direktoratet for arbeidsformidling og arbeidsløshetstrygd kan for enkelte kommuner eller distrikter fastsette andre regler.

Når arbeidssøkeren igjen får lønt arbeid eller det skjer endringer i grunnlaget for stønad, skal han straks og senest innen 3 dager gi melding om det slik som nevnt i første ledd.

Direktoratet kan fastsette at meldinger etter denne paragraf skal skje til arbeidsformidlingen i annen kommune enn bostedskommunen.

Direktoratet kan gi nærmere regler om meldingen.

Kapitel 3. Stønadskrav, utbetalinger m. v.

§ 16. Krav om stønad skal sendes til arbeidsformidlingen i bostedskommunen.

Formidlingen skal gi de opplysninger som har noe å si for retten til stønad og sende søknaden til trygdekassa i den kommune hvor den arbeidsløse sist sto innmeldt som pliktig til arbeidsløshetstrygd (trygdekommunen).

Trygdekassa skal gi opplysninger om kravsmannens premieuker, mottatt stønad og annet som kan ha betydning, og sende søknaden til arbeidsformidlingen i trygdekommunen. Denne avgjør kravet.

§ 17. Stønad betales av det stedlige arbeidsløshetsfond i trygdekommunen gjennom trygdekassa på stedet.

Dagpenger betales i etterskott for hver uke.

Når en trygdet som har krav på stønad bor eller oppholder seg i en annen kommune enn trygdekommunen, kan han med samtykke av arbeidsformidlingen i trygdekommunen heve

sin stønad i bosteds- eller oppholdskommunen. Trygdemyndig-15 novbr. hetene i denne kommune skal i så fall føre kontroll for myndighetene i trygdekommunen.

§ 18. Arbeidsformidlingen kan bestemme at stønad helt eller delvis skal utbetales til den eller dem som en trygdet forsørger i stedet for til ham selv. Betalingen kan i tilfelle skje i forsørgedes bosteds- eller oppholdskommune.

§ 19. Gir trygdet uriktig opplysning om forhold som har noe å si for hans rett til stønad eller lar han være å gi opplysning om slike forhold, og skaffer han seg på det vis stønad som han ellers ikke ville fått, kan arbeidsformidlingen ta fra ham retten til stønad, delvis eller helt.

Arbeidsformidlingen kan bestemme at urettmessig motatt stønad skal betales tilbake.

Kapitel 4. Premier, kommune- og statstilskott.

§ 20. En trygdet og hans arbeidsgiver skal svare ukepremie etter følgende tabell:

Syketrygdklasse	1		kr. 0,40
»	2		» 0,80
»	3		» 1,20
»	4		» 1,70
»	5		» 2,30
»	6		» 2,80

Av premien faller en halvdel på hver av partene.

Premien skal alltid regnes for en hel kalenderuke uansett dagen i uka da trygdeplikten begynte eller sluttet.

Når en trygdet er fritatt for å betale syketrygdpremie etter lov om syketrygd, bortfaller også premien til arbeidsløshetsstrygd. Videre faller premien til arbeidsløshetsstrygden bort den tid en trygdet har stønad under driftsinnskrenkning.

De uker den trygdepliktige er fritatt for premie, regnes ikke som premieuker etter §§ 6 og 7.

§ 21. Trygdekassa skal kreve inn premiene etter § 20 og holde dem skilt fra kassas øvrige midler.

Arbeidsgiveren skal betale inn hele premien for samme tid som og samtidig med syketrygdpremien. Blir premien ikke betalt ved forfall, kan det regnes rente med 6 av hundre årlig til betaling skjer.

Arbeidsgiveren har rett til å holde av i lønna den del av premien som faller på den trygdepliktige etter samme regler som for syketrygdpremien.

Når en trygdet arbeider hos flere arbeidsgivere, svarer den arbeidsgiver som betaler hans syketrygd for hele arbeidsløs-

15 novbr. hetstrygdpremien uten rett til å søke sin del igjen hos noen av de andre arbeidsgivere.

Stryking av premie må godkjennes av direktoratet eller den dette gir fullmakt.

Reglene om innkreving av og utpanting for syketrygd-premie gjelder for øvrig på tilsvarende måte.

§ 22. Lar arbeidsgiveren være å gi melding etter § 2 eller betale skyldig premie, er den trygdepliktige likevel å regne som trygdet med rett til stønad som om melding var gitt og premie betalt.

§ 23. Premiene går i hver kommune til et stedlig arbeidsløshetsfond som utreder alle utgifter etter denne forordning når ikke annet er fastsatt.

Trygdekommunen skal for hvert regnskapsår betale et tilskott til fondet lik en tiendedel av de premier som er utliknet i året. Tilskottet betales med en skjønsmessig regnet halvpant innen 4 måneder etter utløpet av første halvår av regnskapsåret, resten innen 4 måneder etter regnskapsårets slutt. Kommunen skal være fritatt for tilskott regnet av premier som gjelder tida inntil 30 juni 1942. Tilskottet for disse år betales av staten, men det kan fordeles på flere år — dog ikke ut over 6 år — etter nærmere bestemmelser for det enkelte budsjettår.

10 % av fondets inntekt (premier + kommunetilskott) skal gå til et Riksreservefond for trygden. Videre betaler staten et tilskott til Riksreservefondet som svarer til kommunetilskottet etter første og annet punktum i foregående ledd.

§ 24. Har det stedlige arbeidsløshetsfond ikke tilstrekkelige midler til å dekke sine utgifter, skal Riksreservefondet skyte til det som mangler.

Er det nødvendig for å sikre Riksreservefondet tilstrekkelige midler, kan sjefen for Sosialdepartementet bestemme at statens tilskott for kommunene etter § 23, annet ledd, helt eller delvis skal gå inn i Riksreservefondet, og videre at stedlige fond som har midler utenom det som trenges til løpende utgifter, skal avgi en del av sine midler til Riksreservefondet.

Staten inestår for at Riksreservefondet oppfyller sine forpliktelser.

Kapitel 5. Trygdemyndigheter.

§ 25. Arbeidsløshetstrygden skal ligge under Sosialdepartementet. Den sentrale ledelse av trygden ligger hos Direktoratet for arbeidsformidling og arbeidsløshetstrygd.

Statens arbeidsløshetsråd er rådgivende organ for direktoratet i alle saker som gjelder arbeidsløshetstrygden. Rådet består av direktøren for arbeidsformidling og arbeidsløshets-

trygd som formann, samt 4 medlemmer som med personlige varamenn blir oppnevnt av sjefen for Sosialdepartementet for 3 år. Av medlemmene og av varamennene skal to være målsmenn for arbeidsgiverne og to for arbeidstakerne. Hovedsammenslutninger av arbeidsgivere og arbeidstakere bør få leilighet til å foreslå medlemmer og varamenn.

Arbeidsløshetsrådet skal holde møte når direktøren kaller det sammen og ellers når departementet krever det.

Direktøren kan kalle til rådets møter målsmenn fra de forskjellige landsdeler og arbeidsgrener for å drøfte spørsmål som gjelder dets virksomhet.

Rådets medlemmer og de som direktøren kaller til møtene etter forrige ledd, skal ha et passende vederlag. På reise i rådets medfør har de krav på skyss- og kostpenger som bestemt for offentlige tjenestemenn. Staten bærer direktoratets og rådets administrasjonsutgifter.

§ 26. Direktoratet kan til gjennomføring av sine gjøremål som trygdens ledelse betjene seg av distriktskontorene for arbeidsformidling og de nemnder som er rådgivende organer for disse, jfr. forordning om arbeidsformidling av 8 oktober 1940.

§ 27. Lederen av den offentlige arbeidsformidling i kommunen er også leder av arbeidsløshetstrygden i kommunen og tar avgjerd i alle spørsmål vedkommende trygden som ikke ved særlig bestemmelse er lagt til annen trygdemyndighet, jfr. § 1, siste ledd.

Rådgivende organ for arbeidsløshetstrygden i kommunen er arbeidsløshetsnemnda som består av lederen for arbeidsformidlingen som formann, og ellers av styret i trygdekassa. Er det flere trygdekasser i kommunen, utpeker sjefen for Sosialdepartementet de medlemmer av trygdekassestyrene som skal sitte i arbeidsløshetsnemnda. For kommuner der forretningsføreren ikke er ombudsmann for arbeidsformidlingen, kan sjefen for Sosialdepartementet fastsette at nemnda skal sammensettes på annen måte.

Lederen av arbeidsformidlingen kan til møter i nemnda tilkalle målsmenn for forskjellige arbeidsgrener og deler av kommunen.

Medlemmer av nemnda og målsmenn som er tilkalt etter foregående ledd, skal på reiser til møter ha skyss- og kostpenger etter nærmere regler fastsatt i forskrift.

§ 28. Sjefen for Sosialdepartementet fastsetter det vederlag som trygdekassa skal ha for arbeid og utlegg med arbeidsløshetstrygden.

15 novbr.

Kapitel 6. Anke.

§ 29. Den som har en berettiget interesse i å få endret et vedtak om plikt til arbeidsløshetsstrygd, krav på premie eller tilbakebetaling av premie, krav på stønad eller utbetaling eller tilbakebetaling av sønn, har rett til å kreve at saka blir prøvd på nytt etter følgende regler:

1. Vedtak som er fattet enten av lederen av arbeidsformidlingen eller av forretningsføreren for trygdekassa, kan kreves tatt opp til behandling i arbeidsløshetsnemnda.
2. Vedtak som er fattet etter punkt 1, kan ankes inn for lederen av distriktskontoret for arbeidsformidling. Denne skal legge saka fram for den rådgivende nemnd ved kontoret.
3. Vedtak av lederen av distriktskontor etter punkt 2 kan, når avgjerda har betydning ut over den sak det gjelder, ankes inn for Direktoratet for arbeidsformidling og arbeidsløshetsstrygd. Hvis dette finner at saka har slik betydning som nevnt, skal direktoratet legge den fram for Arbeidsløshetsrådet før det treffes avgjerd.

Anken har ikke oppsettende virkning med mindre det blir bestemt av den myndighet som har saka.

Ankefristen er to uker regnet fra den dag den som anker ble kjent med vedtaket. Når særlige grunner taler for det, kan anken bli prøvd selv om ankefristen er utløpet.

§ 30. Sak som går inn under reglene i § 29, kan ikke bringes inn for de alminnelige domstoler.

Kapitel 7. Arbeidstiltak.

§ 31. Direktoratet er departementets rådgiver i saker om arbeidstiltak for å avhjelpe eller motvirke arbeidsløshet.

Direktoratet skal holde seg kjent med arbeidsmarkedet, virke for jevne arbeidsforhold, søke rede på årsaken til og omfanget av mulig arbeidsløshet og overveie å få satt i verk åtgjerder for å hindre eller bøte på arbeidsløshet. I tider med mangel på arbeidskraft skal det søke å få utsatt slike offentlige arbeider som uten skade kan vente, og få avsatt tilstrekkelige midler til dem.

Direktoratet skal etter nærmere bestemmelse av sjefen for Sosialdepartementet legge fram oversikter over arbeidsmarkedet rundt om i landet og de offentlige arbeider som kan bli satt i gang hvis det blir arbeidsløshet, og over den virkning det kan ha på arbeidsmarkedet.

§ 32. Direktoratet kan til løsning av de gjøremål som er nevnt i § 31 betjene seg av distriktskontorene for arbeidsformidling og den lokale arbeidsformidling, som hver for sitt

område skal ha de samme gjøremål som etter § 31, annet ledd, 15 novbr. er pålagt direktoratet.

§ 33. En del av arbeidsløshetsstrygdens midler som ikke går med til dekning av stønad eller andre utgifter etter denne forordning, kan etter nærmere bestemmelser bli brukt til arbeidstiltak for å minske arbeidsløshet (verdiskapende arbeidsløshetshjelp).

Kapitel 8. Tilleggstrygd.

§ 34. Arbeidsledighetskasser som når denne forordning trer i kraft, er godkjent etter lov om stats- og kommunebidrag til norske arbeidsledighetskasser av 6 august 1915, kan på søknad inntil videre få tillatelse av sjefen for Sosialdepartementet til å fortsette sin virksomhet på de vilkår som er fastsatt i dette kapitel (godkjent hjelpekasse).

Godkjent hjelpekasse kan bare omfatte personer som er trygdet etter denne forordnings kapitel 1. Den kan bare yte tilleggsstønad ut over den tid som er fastsatt i kapitel 1. Tilleggsstønad kan være en eller flere av de arter som er nevnt i § 3.

Godkjent hjelpekasse har rett til å få godtgjort av staten en tredjedel av betalt tilleggsstønad.

§ 35. For at en hjelpekasse skal kunne bli godkjent, må minst en halvdel av kassens inntekter skrive seg fra medlemmenes innskott. Kassens vedtekter må dessuten ha regler om:

1. At medlemmene ikke har rett til stønad før de har stått som medlem av kassa minst det siste halvår og betalt innskott minst 26 uker siden siste innmelding.
2. At stønaden ikke må være høyere enn stønaden etter kapitel 1.
3. At stønad ikke må ytes for lengre tid enn 15 uker i løpet av 12 måneder.
4. At reglene i denne forordnings § 5, 1—4, og §§ 8, 12 og 15 skal gjelde på tilsvarende måte. Ventetid kan dog falle bort når medlemmet ikke har hatt arbeid siden han hadde stønad etter kapitel 1.
5. At stønad ikke blir utbetalt før den arbeidsløse legger fram erklæring fra den trygdekasse hvor han sist sto innmeldt som pliktig til arbeidsløshetsstrygd om:
 - a. at han for tida har brukt opp sin rett til stønad etter kapitel 1,
 - b. hvilken stønad han sist har hatt, jfr. om stønadssatsene § 4.
6. At det kan utliknes tilleggsinnskott og skje avkorting i stønaden om det fastsatte innskott ikke er stort nok.

15 novbr. 7. At stønad ikke skal ytes noe medlem som er medlem av annen godkjent hjelpekasse.

§ 36. Godkjent hjelpekasse skal gi alle arbeidstakere innen den eller de arbeidsgrener den omfatter, adgang til å bli medlemmer på like vilkår. Arbeidstakere som ikke er med i den eller de foreninger som hjelpekassa er knyttet til, skal dog ikke ha stemmerett når det gjelder kassas vedtekter og heller ikke ha rett til å være med i styret av kassa, hvis ikke foreningen vedtar noe annet. Betaler organisasjonen kassas utgifter til administrasjon, kan den til dekning av administrasjonsutgifter legge på avgiften 10 % for arbeidstakere som ikke er med i foreningen og, hvis dette blir for lite, med samtykke av Sosialdepartementet forhøye prosenten inntil 15.

§ 37. Godkjent hjelpekasse skal føre eget regnskap. Midlene skal holdes skilt fra andre kassemidler og må bare bli brukt til å dekke det kassa selv plikter å yte. Er hjelpekassa knyttet til en forening, kan foreningens fordringshavere ikke gjøre utlegg i kassemidlene. Det kan heller ikke for medlems gjeld tas utlegg i hans krav på kassa.

§ 38. Finner noen som er eller krever å bli medlem av en hjelpekasse at kassestyrets vedtak i hans sak er i strid med gjeldende regler, kan han anke over det til direktøren for arbeidsformidling og arbeidsløshetsstrygd, som skal legge saka fram for Arbeidsløshetsrådet før han tar avgjerd. Om ankefristen gjelder § 29, siste ledd, på tilsvarende måte.

§ 39. Tilsynet med hjelpekassene føres av Direktoratet for arbeidsformidling og arbeidsløshetsstrygd, eller andre som får oppdrag herom, etter nærmere fastsatte forskrifter.

§ 40. Hjelpekassene skal innen 6 uker etter utløpet av hvert kvartal sende inn til direktoratet oppgaver over utbetalt stønad sammen med de opplysninger og vedlegg som til hver tid er bestemt.

Hjelpekassene skal sende utdrag av årsregnskap og årsberetning til direktoratet innen 3 måneder etter regnskapsårets slutt.

§ 41. Departementet kan frata en hjelpekasse retten til statstilskott delvis eller helt hvis kassestyret gjør brudd på bestemmelsene i dette kapitel eller kassas vedtekter, eller oppgavene i lengre tid har vært åpenbart mangelfulle.

Kapitel 9. Forskjellige forskrifter.

§ 42. Trygdemyndighetenes medlemmer og funksjonærer er pliktige til taushet om det de i medfør av stillingen får vite om private forhold. I forhold til straffelovens § 121 anses de som offentlige tjenestemenn.

Den som ikke i rett tid gir slike meldinger og opplysning-

ger som blir krevd i forskrifter fastsatt etter § 2, eller som 15 novbr. ved melding etter § 2 eller ved krav om stønad forsettlig gir uriktige opplysninger av vekt for retten til stønad, straffes med bøter, hvis ikke forholdet går inn under strengere straffebud. Påtale finner bare sted etter krav fra lederen av et organ for den offentlige arbeidsformidling.

Nevnte myndigheter kan også kreve påtale etter syke-trygdlovens § 75 i saker som gjelder arbeidsløshetsstrygden.

§ 43. Offentlige og kommunale myndigheter plikter uten vederlag å gi trygdens organer de opplysninger som vedkommende i kraft av sin stilling sitter inne med og som er av betydning for saker etter denne forordning.

Direktoratet for arbeidsformidling og arbeidsløshetstrygd kan til bruk for saker etter denne forordning kreve forklaringer opptatt ved utenrettslig eller rettslig etterforskning.

§ 44. Premieuker som en trygdepliktig har opptjent etter lov av 24 juni 1938 om trygd mot arbeidsløshet, skal regnes som opptjente premieuker i forhold til denne forordning.

Trygdet skal regnes for å ha fylt vilkåret i § 6 hvis han i tida fra 3 juli 1939 til 4 mai 1940 har vært i arbeid som medførte trygdeplikt etter nevnte lov i minst 40 uker (premieuker).

§ 45.

1. Denne forordning trer i kraft 18 november 1940. Stønad etter denne forordning blir dog ikke i noe tilfelle å betale for arbeidsløse dager forut for 9 desember 1940.
2. Fra 18 november 1940 oppheves lov av 24 juni 1938 om trygd mot arbeidsløshet.
3. Lov av 6 august 1915 om stats- og kommunebidrag til norske arbeidsledighetskasser blir gjeldende inntil videre, dog bare for betaling av understøttelse til slike medlemmer av statsanerkjente arbeidsledighetskasser som ennå ikke fyller stønadvilkåret i forordningens § 6 og videre bare for understøttelse som grunner seg på premier og medlemsskap forut for 9 desember 1940.

Oslo 15 november 1940.

Sosialdepartementet.

Birger Meidell.

R. J. Fuglesang,

Forordning om utsettelse av valgene av for-15 novbr. liksmenn, lagrettemenn, domsmenn, rettsvitner og skjønnsmenn.

§ 1. Valgene av forliksmenn, lagrettemenn, domsmenn, rettsvitner og skjønnsmenn utsettes inntil videre.

15 novbr. Etter 1 januar 1941 fortsetter de nåværende forliksmenn å gjøre tjeneste, og lagrettemenn, domsmenn, rettsvitner og skjønnsmenn tas blant dem som nå står i utvalgene; jfr. dog §§ 2 og 3.

§ 2. Den konstituerte statsråd for Justisdepartementet kan uten hinder av reglene i domstollovens § 59 pålegge en forliksmann å tre tilbake fra sin stilling, og nevne opp en ny forliksmann i den fratrådtes sted.

Avgjørelser etter denne paragraf meddeles fylkesmannen og vedkommende kommunestyre.

§ 3. Den konstituerte statsråd for Justisdepartementet kan uten hinder av reglene i domstollovens § 81 treffe bestemmelse om at noen som står i utvalg av lagrettemenn, domsmenn, rettsvitner eller skjønnsmenn, skal slettes av fortegnelsen, og nevne opp nye i stedet. Han kan også nevne opp nye medlemmer av utvalgene i tillegg til dem som står der før.

Avgjørelser etter denne paragraf meddeles vedkommende domstol og manntallsfører.

§ 4. De som skal nevnes opp til forliksmenn m. v. etter §§ 2 og 3, må fylle domstollovens betingelser for valg.

§ 5. Bestemmelsen i domstollovens § 82 første ledd får ikke anvendelse i tilfelle av sletting eller oppnevning etter § 3.

§ 6. Denne forordning trer i kraft straks.

Oslo 15 november 1940.

Justisdepartementet.

Sverre Riisnæs.

R. J. Fuglesang.

15 novbr. **Forordning.** (Arbeidsdepartementet.)

Herved bestemmes som gjeldende inntil videre:

På de offentlige veier innen Valberg herred, Nordland fylke, må ervervsmessig person- og godsbefordring uten rute med motorvogn ikke foretas av andre enn dem som får tillatelse til det av politimesteren.

De nærmere bestemmelser og regler blant annet angående antallet av sanne tillatelser, takster for befordringen, største passasjerantall, avgift for særskilt registrering, kontroll m. v. kan fastsettes av formannskapet etter forslag av politimesteren. Takstene skal derhos forelegges fylkesveistyret til godkjennelse for de strekninger vedkommende hvor det er gitt tillatelse til bilrutedrift.

Unntatt fra foranstående bestemmelser er befordring fra sted utenfor herredets grenser til eller gjennom herredet,

samt kjøring med utenbygds vogn til Valberg herred og til-15 novbr. bake med de samme personer.

Videre er unntatt befordring av offentlige tjenestemenn, leger, dyrleger, jordmødre, syke som trenger hurtig hjelp samt veivesenets transporter.

Når trafikkforholdene bevirker at de med bevilling utstyrte vogner blir utilstrekkelige i antall kan dispensasjon for enkelt gang fra foranstående bestemmelser gis av lensmannen.

Disse bestemmelser trer i kraft straks.

Forordning om forbud mot å disponere over 16 novbr.
kontrakt eller part i kontrakt som norsk statsborger eller norsk selskap har på levering av skip av registreringspliktig størrelse.

§ 1. Det er forbudt uten tillatelse av Sjøfartsdepartementet — Statens skipsfartsdirektorat — eller den det gir myndighet på noen måte å disponere over eller oppgi rettighet i kontrakt eller part i kontrakt som norsk statsborger eller norsk selskap har på levering av skip av registreringspliktig størrelse fra utlandet.

§ 2. Den som forsettlig overtrer disse forskrifter eller som medvirker til det, straffes med bøter inntil kr. 100 000 eller med fengsel inntil 6 måneder eller med begge deler. På samme måte straffes forsøk.

Er overtredelsen begått under utøvelse av næring, kan retten til å drive næringen fradømmes den skyldige for en tid av inntil 5 år.

Uaktsom overtredelse eller medvirkning til det straffes med bøter eller fengsel inntil 3 måneder.

Kontrakt eller part i kontrakt som det er søkt disponert over i strid med § 1 kan inndras ved dom, også om den ikke tilhører noen skyldig. Er det ikke anledning til å inndra kontrakten eller parten i denne, kan verdien helt eller delvis inndras hos den skyldige, eller den som han har handlet på vegne av.

Inndragning etter denne paragraf er ikke straff.

Overtredelser etter denne paragraf er forseelser.

§ 3. Denne forordning trer i kraft straks.

Oslo 16 november 1940.

Sjøfartsdepartementet.

I r g e n s.

R. J. Fuglesang.

19 novbr. **Forordning.** (Handelsdepartementet.)

I Reglement av 22 januar 1932 for merking av hermetisk nedlagte fiskevarer skal § 4, punkt 3, heretter lyde så:

«Hvis varen er nedlagt i olje: oljesorten — eller oljesortene, hvis blandet olje er anvendt.

Brukes olje av norsk produksjon kan oljesorten betegnes som «Norsk olje» i forbindelse med angivelse av fremstillerens varemerke, som skal være godkjent av Handelsdepartementet. Betingelsen for å bruke betegnelsen «Norsk olje» er at oljen er kontrollert og godkjent av vedkommende hermetikksentral.»

20 novbr. **Forordning** om tildeling av rasjonerte matvarer og andre særlige varesorter til syke, barn og folk med særlig krevende arbeid.

§ 1. Direktoratet for proviantering og rasjonering får fullmakt til å endre de gjeldende regler og å gi nye bestemmelser om tildeling og fastsettelse av vilkår for tildeling av rasjonerte matvarer og andre særlige varesorter til syke, barn og folk med særlig krevende arbeid, herunder også tildeling av tilleggsrasjoner.

§ 2. Etter innstilling fra Medisinaldirektoratet kan Direktoratet for proviantering og rasjonering bestemme at attester som en lege har skrevet ut til legitimasjon for tildeling av varer som nevnt i § 1, ikke skal kunne brukes som slik legitimasjon når vedkommende lege antas å ha misbrukt sin adgang til å skrive ut slike attester.

§ 3. Overtredelse av bestemmelser som blir gitt i medhold av forordningen medfører straff og inndraging på den måte som er bestemt i lov nr. 5 av 14 mai 1917 § 8; jfr. Administrasjonsrådets bestemmelser av 19 september 1940.

§ 4. Forordningen trer i kraft straks.

Oslo 20 november 1940.

Forsyningsdepartementet.

Øystein Ravner.

R. J. Fuglesang.

20 novbr. **Forordning** om bruk av dun, halvdun, fjær og kapok.

§ 1. Det er forbudt å bruke dun, halvdun, fjær, kapok eller spinnbare tekstilmaterialer av enhver art eller materiale som inneholder slik vare til stopping av sofaputer og løse puter til møblement.

§ 2. Direktoratet for industriforsyning kan gi utfyllende forskrifter og gjøre unntak fra bestemmelsen i denne forordning.

§ 3. Overtredelse av forordningen og av forskrifter gitt 20 novbr. med hjemmel i den medfører straff- og inndragingsansvar på den måte som er bestemt i lov av 14 mai 1917 nr. 5 § 8; jfr. Administrasjonsrådets bestemmelser av 19 september 1940.

§ 4. Denne forordning trer i kraft fra og med 21 november 1940.

Oslo 20 november 1940.

Forsyningsdepartementet.

Øystein Ravner.

R. J. Fuglesang.

Forordning om omsetning og produksjon av 20 novbr. kakao, kokesjokolade og spisesjokolade.

§ 1. Det er forbudt for forhandler å selge eller på annen måte overdra til forbruker kakao og kokesjokolade, som er levert fra fabrikk eller grossist etter 20 november 1940, uten at overdragelsen skjer etter de rasjoneringsregler som blir gitt i medhold av § 2.

Likeleds er det forbudt for fabrikk eller grossist å selge eller på annen måte overdra til forbruker slike varer etter den nevnte datum. Ved levering av kakao og kokesjokolade til forhandler plikter leverandøren skriftlig og på betryggende måte å gjøre mottakeren kjent med forbudet og at varen er avsendt etter den nevnte datum.

§ 2. Fra den tid Direktoratet for proviantering og rasjonering bestemmer skal kakao og kokesjokolade være undergitt rasjonering etter forskrifter som gis av direktoratet.

§ 3. Framstilling av kakao, kokesjokolade og spisesjokolade kan bare foregå etter tillatelse fra Direktoratet for proviantering og rasjonering.

Fordelingen av produksjonen av de nevnte varer på de enkelte bedrifter foretas av direktoratet etter samråd med sjokoladefabrikkenes produksjonsutvalg.

§ 4. Direktoratet for proviantering og rasjonering kan dispensere fra forbudet i § 1 og sette vilkår for å gi tillatelse etter § 3.

§ 5. Overtredelse av bestemmelser som blir gitt i medhold av forordningen kan medføre straff og inndraging på den måte som er bestemt i lov nr. 5 av 14 mai 1917 § 8, jfr. Administrasjonsrådets bestemmelser av 19 september 1940.

§ 6. Forordningen trer i kraft straks.

Oslo 20 november 1940.

Forsyningsdepartementet.

Øystein Ravner.

R. J. Fuglesang.

20 novbr. **Forordning** om forandring i forskriftene om omsetning av norsk ull og om fremstilling av produkter av ull, bomull og cellul. I. Forskrifter om omsetning av norsk ull og om fremstilling av produkter av ull, bomull og cellul, vedtatt av Administrasjonsrådet 23 juli 1940 kap. IV, post 5, skal heretter lyde slik:

5. Forutsatt at tilførslene av cellul til landet gjør det mulig, skal spinneriene blande inn minst 25 % cellul i alt garn som fremstilles. Innblandingsprosenten må for den enkelte bedrift gjennomsnittlig ikke være lavere enn 33 %.

II. Denne forordning trer i kraft fra og med 21 november 1940.

Oslo 20 november 1940.

Forsyningsdepartementet.

Øystein Ravner.

R. J. Fuglesang.

22 novbr. **Forordning.** (Sosialdepartementet.)

Hermed vert stadfest vedtaket at Leirfjord heradstyre, Nordland fylke, i møte 26 mars d. å. til vedtekt om stengingstid for utsalsstader.

Vedtekta gjeld inntil vidare, å rekna frå og med 1 januar 1941.

Vedtekta lyder så:

§ 1.

A. Utsalsstader for varor skal på kvardagar vera stengde frå kl. 19 til kl. 8.

Påskeaftan, pinseaftan, jolaftan og nyårsaftan skal det stengjast kl. 17.

1 mai og 17 mai skal det stengjast kl. 14.

B. På søn- og helgedagar skal det vera stengt heile dagen.

§ 2. I stengingstida må kjøparar ikkje sleppast inn. Dei som er komne inn før stengetid, kan likevel verta ekspedert etter stengetid.

§ 3. Provisantering og levering til dampskip og fiskefar-kostar kan skje utan hinder av denne vedtekta.

§ 4. Brot på desse føresegnene vert straffa etter lova, jfr. straffelova § 339, 2.

Utgiver: Byråsjef C. Lampe.